

Мы становімся сведкамі таго, што ў многіх месцах нашай Беларусі яшчэ не згасла святло веры. Святы Дух, які робіць парадак у нашым жыцці, ажыўляе кожны раз новых апосталаў да жыцця з Хрыстом.

Касцёл перажывае нядзелю Спасання Святога Духа. Мы становімся сведкамі таго, што ў многіх месцах нашай Беларусі яшчэ не згасла святло веры. Святы Дух, які робіць парадак у нашым жыцці, ажыўляе кожны раз новых апосталаў да жыцця з Хрыстом. Мы пачынаем нястомна абвешчаць найважнейшую праўду: Хрыстос знаходзіцца сярод нас. Праўду, якую акрамя лёгкага прамаўлення мы ніводнай чалавечай мудрасцю не можам да канца зразумець. Дзякуючы Святому Духу ў сэрцах многіх з нас запальваецца новае святло веры, надзеі і любові. Толькі веруючы чалавек можа з пэўнасцю сказаць, што з Богам ён упэўнены ў сваёй будучыні, мае добрую магчымасць, каб знайсці сябе ў гэтым жыцці, і што ён ніколі не будзе пазбаўлены сэнсу жыцця.

Аднойчы я пачуў па радыё трагічную гісторыю жыцця. Падчас трансляцыі на радыё пазваніў нейкі чалавек, каб падзяліцца са слухачамі сваёй гісторыяй. Я не памятаю яе поўнасцю. Але мне ў памяць урэзаліся наступныя моманты: “Я паходжу з разбітай сям’і, скажу больш: паталагічнай. † Калі мне было 2 гады, мае бацькі разышліся. На вуліцы я адчуваў, што магу “існаваць”. Спачатку мяне з сябрамі яднаў спорт, затым пачаўся алкаголь і іншыя “эксперыменты”. Мне трэба было кожны дзень курыць, і я адчуваў сябе добра, была забава, былі дзяўчаты, быў алкаголь, былі сябры, мы здорава праводзілі час, рабілі розныя смешныя штукі, але я ўвесь час жыў у страху, баяўся за сябе, за сваё жыццё”.

Сённяшні свет “стварае” хворага чалавека. Можа, гэта вельмі смелае сцверджанне, але як шмат у ім праўды. Апрача вялікай нібыта рэкламы здароўя, заўважаем, колькі розных фізічных, псіхічных і, безумоўна, духоўных праблем перажывае сённяшні чалавек. Чалавек, пакаштаваўшы жыццё, становіцца сляпым адносна Бога, сябе і бліжняга. Становіцца няздольным дапамагчы сабе самому і іншым. Гэта не нейкі медыцынскі дыягназ, гэта найперш апісанне чалавечага няхчасця.

Вернік павінен усвядоміць сабе, што Хрыстос заўсёды ў цэнтры. Чым хутчэй ён гэта

зробіць, тым хутчэй “выздаравае” яго жыццё. У цэнтры цэлай гісторыі нашага жыцця стаіць Хрыстос. Там, куды Ён прыходзіць, дзе Яго прымаюць, ніхто не можа сказаць: “Маё жыццё не мае сэнсу”. Узгадаем сцэну з Евангелля, калі Езус спытаўся: “Ці хочаш быць здаровы?” (пар.: Ян 5, 6). Гэта цудоўнае запрашэнне: “Я, Езус, магу аздаравіць Цябе. Магу падарыць Табе чарговы шанс, каб Ты быў шчаслівы. Я прыходжу да Цябе, а Ты можаш запрасіць самога Бога. Я знаходжуся сярод Вас”. Так, як да вучняў, нягледзячы на замкнутыя дзверы, прыходзіць Святы Дух, прыходзіць да адкрытых сэрцаў Апосталаў, каб прасвятліць іх розум, каб умацаваць у веры, каб сказаць аб прысутнасці Бога ў іх жыцці. Аздараўленым можа быць кожны з нас, трэба толькі не даць сябе адварнуць ад Езуса. Гэта тая цудоўная прапанова Езуса, якую Ён дае кожнаму з нас. Таму давайце адкрыем сэрцы на моц Святога Духа, каб мы ўсё гэта добра зразумелі. А ўслед за бласлаўлёным Папам мы хочам сказаць: “Няхай сыдзе Дух і адновіць аблічча зямлі, гэтых людзей, іх жыцці”.